

om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1-7 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til skolelov [af Halvgaard m. fl.]

(Lovforslag nr. 64. Fremsat 20/2 75. Første behandling 7/3 75. Betænkning 14/5 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ordføreren for forslagsstillerne (Halvgaard) (FP):

Aldrig er der vel ofret så meget på den opvoksende ungdom som i de sidste 10-15 år. Det er milliardbeløb, det drejer sig om. Store og små skoler, børnehaveklaser, lejrskoler, specialundervisning, dyre tandlægeklinikker osv., skolepaladser med kostbart inventar, maskiner og undervisningsmateriel, der siger spartø til, hvad vi tidligere har kendt til. Men aldrig har der vel samtidig været så store problemer i skolen, som der er i dag, og jeg vil her tale både om en kundskabskrise, en disciplinkrise og en forældrekrise.

Med hensyn til kundskabskrisen kommer vi ikke uden om, at der er en stærk kritik fra erhvervslivet, fra forældrene og fra modtagerne, gymnasier osv., som skal modtage eleverne. En undersøgelse har vist, at børn, som i dag står over for at skulle i en 1. real, dvs. at de er ca. 14 år, i mange tilfælde kan mindre, når det gælder dansk og regning, end de børn, der for 10-15 år siden skulle i en 1. mellem i 11 års alderen. Kundskabs-

niveauet er forringet, fordi der blandt elever, lærere og forældre er skabt en usikkerhed med hensyn til skolens egentlige formål, netop fordi man fra højere sted har sat spørgsmålstegn ved betydningen af kundskabstilegnelse, karaktergivning og afsluttende eksaminer.

Når man ikke vil stille krav til eleverne i form af hjemmearbejde, en god opførelse og ikke mindst en god tone, så fratager man dem ethvert ansvar, og det er en medvirkende årsag til den rastløshed og ligegyldighed, der er ved at vinde indpas i vores folkeskole. Liberaliseringen er misforstået, og det kan se ud, som om al sund fornuft er sat ud af spillet i den moderne pædagogik. Opdragelse er nærmest blevet et uartigt ord. Disciplinkrisen i hjemmet er mange gange årsag til disciplinkrisen i skolen, og forældrene har mange gange troet, at skolen kunne overtage opdragelsesproblemerne, og har derfor forsømt dem.

Det er en skam for den danske lærerstand, som, når de har modtaget en undervisning som pædagoger, regner med, at denne undervisning skal bruges til uddannelse af de børn som de får i skolen, og ikke, at tiden skal gå med at opdrage forsømte børn, en opgave, der i de fleste tilfælde mislykkes, fordi skolen efterhånden er frataget enhver form for disciplinære midler.

Folkeskolen har i virkeligheden nogle steder udviklet sig til institutioner, hvor for megen frihed og selvbestemmelsesret har ført til uorden, til ligegyldighed, til sløseri og nærmest til skulkeri og anarki, så en almindelig undervisning har været en umulighed. Lærerne i dag er i den situation, at de må affinde sig med hvad som helst fra elevernes side. Man kan derfor med fuld berettigelse stille det spørgsmål, om vort moderne uddannelsessystem er ved at ende i den rene fiasko.

Det er alvorlige problemer og en udvikling, som man måske ikke helt vil erkende, men som i hvert fald lærerne kender til bunds og har erkendt. Derfor har man både fra forældreside og fra lærerside set frem til en ny folkeskolelov, så man kunne få et klart svar på det enkle spørgsmål: hvad vil vi med skolen?

Jeg vil derfor stille det spørgsmål: hvem skal bestemme det? Skal det være staten

[Halvgaard.]

eller forældrene ved den enkelte skole? Der er de to muligheder. Vælger man den første mulighed, er det folketinget, der skal bestemme, og det vil igen sige undervisningsudvalget, og så vil den nye folkeskolelov blive et kompromis mellem, hvad 10 partier kan blive enige om. Vælger man den anden mulighed, overlader man forældrene ved den enkelte skole ansvaret. Som et liberalt parti mener fremskridtspartiet ikke, at det er statens opgave at gennemføre en ensretning af vort skolevæsen. Vi mener, at forældrene er de nærmeste til at bestemme folkeskolens formål og indhold, og derfor fremsatte vi i sin tid det forslag til skolelov, som nu er til anden behandling i dag. Jeg kan forstå, også på den uro, der er i salen, at det er begrænset, hvor mange der er interesseret i at sætte sig virkelig ind i de ting, som man beskæftiger sig med i de forskellige udvalg, og som vi også i undervisningsudvalget har beskæftiget os med.

Vi mener, at det i allerhøjeste grad er på tide, at forældrene bliver involveret i skolens arbejde og får et ansvar på baggrund af den udvikling, der er sket inden for hele folkeskoleområdet. Det er nødvendigt, hvis vi skal redde den danske folkeskole.

Et nej til dette forslag er en diskrimination, som jeg også sagde ved første behandling, af forældrene og et ja til, at forholdene i den danske folkeskole skal fortsætte med den kundskabskrise og den disciplinkrise, der eksisterer, og det er samtidig et ja til, at staten skal bestemme og ensrette undervisningen på bekostning af det livssyn om frihed, som jeg trods alt tror at flertallet i denne sal kan tilslutte sig.

Tove Nielsen (V):

Jeg føler mig foranlediget til at sige bare et par ord efter de sidste bemærkninger, hr. Halvgaard kom med.

Han sagde, at hvis man siger nej til fremskridtspartiets skolelovsforslag, så er det en diskrimination over for forældrene, og det blev meget stærkt antydnet, at kan man ikke gå ind for de tanker, der ligger i fremskridtspartiets lovforslag, er der ikke nogen, der ønsker at satse på kundskaber, er der ikke nogen, der ønsker at drage forældrene med ind i skolearbejdet.

Når vi ikke mener, at tidspunktet er inde

i dag til at tage den store debat om folkeskolen, er det, fordi vi har arbejdet meget intenst i folketingets undervisningsudvalg på grundlag af venstres folkeskolelovsforslag og på grundlag af de tanker, der har været fremme ud fra socialdemokratiets lovforslag, der har været til behandling igennem et par år. Der er altså foregået et virkelig grundigt arbejde, og vi er særdeles mange i folketinget, som lægger stor vægt på at få forældrene draget med ind i skolens arbejde, og vi er særdeles mange i folketinget også ud over fremskridtspartiet, som mener, at det er vigtigt at styrke kundskaberne i folkeskolen. Det er det, som vi nu samler os om i løbet af de kommende dage, og det er det, som vil udmønte sig, når vi i løbet af få dage eller uger, jeg ved ikke datoen endnu, får den endelige afstemning om folkeskolelovsforslaget. Jeg mener derfor, det er meget forkert af hr. Halvgaard at understrege, at siger man nej her, så tager man afstand fra de ting, som vi netop alle vil være med til at styrke, og det er det, vi snart får debatten om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1-21 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af kildeskatteloven og pensionsbeskatningsloven. (Udvidet særskilt beskatning af gifte kvinder).

(Lovforslag nr. 172. Fremsat 20/3 75. Første behandling 9/4 75. Betænkning 16/5 75).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.